

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

381.631

Hely

Idő

"1915"

Személy

Szerző:

Cím:

Reggel a Hunyadi-téren

Forrás:

A Nap

Bp.

(Helv)

1915. 8. 17

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Helyszám

381.83

Közp. nyomt.

Reggel a Hunyadi-téren

A Hunyadi-téren sűrű embergyűrű fog körül egy faházikót. Asszonyok — kalaposak, kendősek — gyermekek, néhány öreg férfi. Hűvös van, esőre áll az idő. Mondják, hogy már hét órakor kezdtek gyülekezni, hogy egy kis vajhoz, sajthoz vagy tojáshoz juszanak. Pénzért, tíz óra van...

— Jön a kocsi! — kiáltja örömmel vallaki.

A tömeg megindul a faház küszöbe felé; két rendőr szorítja vissza az embereket. Sikerül nekem is bejutnom a házba, amely a főváros egyik Községi elárúsító fiókja. Tisztának és rendeznek látszik. Két részre van osztva. Az egyikben sajt, vaj, túró és aprójószágot árúsítanak, a másik traktusban hentesféléket. Itt már kora hajnal óta mérnek, a kiszolgálóknak egy percre sem áll meg a kezük. A helyiség zsúfolásig van telve, mire az ott tartózkodó rendőr harsány hangja megszólal:

— Pájsli már nincs, aki másfélét akar vásárolni, távozzon és várja be az ajtó előtt, amíg csoportonként beengedem.

Nincs pájsli! Ez a legborzasztóbb. A sok szegény asszony most tíz óra után újból előlről kezdheti a hosszú,

kinos várakozást, amely volt, de nincs, hanem egy darabka vaját — vagy ha a jó Isten is úgy akarja — tojásért. Itt két darabért 36 fillért fizet a szegény ember, a grajzleros 46 fillérért is csak nagy könyörgésre ad.

A kocsi már az ajtó előtt áll. A kocsis leugrik a bakról és lebocsátja a kocsi födelét. A tömeg előtt horodják, cipelik be a házba az elemózsiát. Addig senkit be nem eresztenek, míg a kiszolgáló személyzet pontosan át nem vetett mindent. Hozott pedig a kocsi:

Sajtot 60 kilót.
Vaját 150 kilót.
Liptóit 45 kilót.
Zsirt 350 kilót.
Tojást 3500 darabot.
Baromfit 30 darabot.

— Kezdhették. — hangzik belülről. Az egyik rendőr odaáll a küszöbre egymást, mind vadabbul, elkeseredetebbe a tömeg elé. Egged Lajos a neve. Kiben. Közeledett a dél... kaparja nagynehezen a tömegből azokat az apró porontyokat, akik munkában lévő anyjuk helyett jöttek egyet-mást vásárolni. Van köztük, aki négyesztendősnél nem idősebb. Ezeket bocsátja be elsősorban a jószívű rendőr a dusan megrakott pultok elé. Majd kiszól:

— Jöhetnek tízes csoportokban.

Megroppannak a faház deszkái. Azt hinné az ember, hogy a tömeg egyszerre eltolja helyéből az egész épületet.

A szűk ajtónak nekidül nem tíz, hanem harminc asszony is. Az első, aki bejutott, egy kalapos hölgy volt. De csak kint volt kalap rajta, mert magát még valahogy benvomta az ajtón, de a kalapja, az már ott rekedt valahol a küszöbön. Egy szál kócsagot mutatott meg belőle, szegény, azt szorongatta a kezében. Egy kis adag vaját vásárolt. Egy másik asszony féllábon állva ült le a falhoz. Szomorúan nézi a cipőjét, melynek sarkát a rebamban letaposták. Már nem is akar a turóból, egyre csak a sarkáért kiabál, a drága ebelszatin cipőjének sarkáért. És a többiek! Hajtűben többet vesztek az asszonyok itt, mint amennyit árdifferenciában most megtakarítottak. Azután már megindult az áradat. Szomorú, szegény emberek tölték, öklözték.

K. S.

szinyomdája 1919.